

Arrest

nr. 53 311 van 17 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 19 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. HERMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 7 oktober 2009 dient verzoekster een asielaanvraag in.

Op 28 juni 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster wordt hiervan per aangetekend schrijven d.d. 29 juni 2010 in kennis gesteld. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeunerin uit Raska, Servië. U heeft de Servische nationaliteit. Op 19 februari 1997 vroegen uw ouders B.S. (O.V. ...) en R.G. (O.V. ...) voor het eerst asiel in België. Als minderjarige werd u opgenomen in het dossier van uw moeder. In het kader

van de asielaanvraag van uw moeder nam de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 juli 1998 een beslissing tot weigering van verblijf aangezien de Duitse asielinstanties bevoegd waren haar asielaanvraag te behandelen. In het kader van de asielaanvraag van uw vader nam de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 juli 1998 een beslissing tot weigering van verblijf, welke op 30 oktober 1998 door het Commissariaat-generaal werd bevestigd. Op 3 september 1999 dienden uw ouders een tweede asielaanvraag in. Wederom werd u als minderjarige aan het dossier van uw moeder gevoegd. Op 22 maart 2000 nam de Dienst Vreemdelingenzaken opnieuw een beslissing van weigering van verblijf, welke op 28 juni 2002 door het Commissariaat-generaal werd bevestigd. Hun beroep tot nietigverklaring van deze beslissing werd door de Raad van State bij arrest op 28 juni 2002 verworpen nadat werd vastgesteld dat uw ouders afstand hadden genomen van het geding. Op 7 oktober 2009 vroeg u voor het eerst als meerderjarige asiel in België. Tot uw traditioneel huwelijk met R.S. (O.V. ...) in 2002 woonde u bij uw moeder. Uw partner verblijft legaal in België. U heeft samen twee minderjarige kinderen. In 2004 volgden u en uw partner uw schoonmoeder naar Zweden en later Noorwegen. In deze landen diende u een asielaanvraag in. Nog voordat u in beide landen een antwoord kreeg op uw asielaanvraag, keerde u datzelfde jaar terug naar België. U verklaart sinds de tweede asielaanvraag van uw ouders dd. 3 september 1999 niet meer Servië te zijn teruggekeerd. Uit het administratieve dossier van uw moeder blijkt dat u samen met uw moeder op 10 december 1998 Duitsland bent binnengekomen waar uw moeder tot 9 september 1998 acht asielaanvragen heeft ingediend. De laatste vier jaar heeft u geen contact meer met uw moeder. U hoorde geruchten dat ze is teruggekeerd naar Servië. Uw vader verblijft nog steeds in België en is geregulariseerd. U diende eveneens een regularisatie-aanvraag in, maar aangezien deze werd geweigerd, besloot u asiel te vragen. U stelt niet naar Servië terug te kunnen omdat u in België bent opgegroeid, omdat uw man hier verblijft en omdat u geen bezittingen heeft in Servië. U kent niemand in Servië en meent dat u als Roma het niet goed met de Serviërs zou vinden. U bent in het bezit van een kopie van uw Servisch paspoort dd. 20 maart 1998, uitgereikt te Kraljevo (Servië).

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde niet naar Servië terug te kunnen omdat u in België bent opgegroeid, omdat uw man hier verblijft en omdat u geen bezittingen heeft in Servië. U kent niemand in Servië en meent dat u als Roma het niet goed met de Serviërs zou vinden (CGVS, p.7). Het feit dat u in België bent opgegroeid en getrouwd en dat u niets heeft in Servië en er niemand kent zijn echter louter socio-economische aangelegenheden welke geenszins ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming.

Wat de algemene situatie van de Roma in Servië betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat Roma in Servië worden achtergesteld, bijvoorbeeld op de arbeidsmarkt. Naast hun lage scholingsgraad spelen vooroordelen tav Roma hierbij een rol. Uit diezelfde informatie blijkt echter ook dat de autoriteiten in Servië deze discriminatie in toenemende mate erkennen en bijgestaan door de internationale gemeenschap voor dit complex probleem een oplossing trachten te vinden en maatregelen nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" – een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid – concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van de Roma op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In Servië bestaat bovendien een uitgebreide wetgeving die discriminatie op grond van etnie – de Roma zijn een erkende nationale minderheid in Servië – strafbaar maakt. Hiertegen wordt in de praktijk ook steeds beter opgetreden door de overheid. Personen die zich schuldig maken aan geweld tegen Roma worden wel degelijk vervolgd door de Servische justitie. Tot slot blijkt uit informatie dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten plaatsvinden. De algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2010 geeft op zich dus geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er sprake kan zijn van een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd als bijlage aan het administratieve dossier gevoegd.

Om een verblijfsvergunning in België te verkrijgen op basis van uw relatie met uw legaal in België verblijvende partner, dient u de geëigende procedures zoals voorzien in de Vreemdelingenwet aan te wenden.

Het kopie van uw paspoort is niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit staat immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u een langdurige relatie hebt met een legaal in België verblijvende man waarmee u twee minderjarige kinderen hebt.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoekster stelt dat zij behoort tot de Roma-etnie en dientengevolge op zeer jonge leeftijd met haar ouders vluchtte uit haar thuisland. Zij verblijft sedertdien in België, beheerst perfect de Nederlandse taal en is volledig geïntegreerd. Zij is sedertdien niet meer teruggekeerd naar haar vaderland en heeft alhier al haar belangen. Zij verblijft met haar echtgenoot en 2 kinderen onder één dak. Ook haar vader woont in België. Deze familieleden verblijven op legale wijze in het Rijk. Verzoekster stelt dat omwille van haar etnische afkomst en het ontbreken van enige familiale of sociale band met haar oorspronkelijk vaderland er wel degelijk sprake is van vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van minstens een reëel risico die de subsidiaire beschermingsstatus wettigt. Dat vooral op dit laatste punt de bestreden beslissing bijzonder pover (en onterecht) is gemotiveerd.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat de schending van artikel 8 van het EVRM niet dienstig kan worden aangevoerd tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend uitspraak wordt gedaan over de hoedanigheid van vluchteling en over het reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming van betrokkene bij terugkeer naar het land van herkomst (RvS 27 oktober 2004, nr. 136.788; RvS 22 juni 2004, nr. 132.773; RvS 13 juli 2007, nr. 173.527).

Verzoekster verwijst naar haar etnische afkomst en het ontbreken van enige familiale of sociale band met haar oorspronkelijk vaderland en meent dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of minstens de subsidiaire beschermingsstatus.

Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoekster dient daarbij aan te tonen dat er in haar hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 veronderstelt een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 101 e.v.). Krachtens artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève “a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)”.

Verzoekster beperkt zich ertoe haar asielmotieven te herhalen. Aldus weerlegt zij niet de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekster er geenszins in slaagt haar vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De bestreden beslissing stelt terecht vast dat het feit dat verzoekster in België is opgegroeid en is getrouwd en niets heeft in Servië en er niemand kent; louter socio-economische aangelegenheden zijn welke geenszins ressorteren onder het toepassingsgebied van de vluchtelingenconventie.

In zoverre verzoekster haar vraag voor subsidiaire bescherming op haar asielrelaas steunt en zij zich beroept op een algemene situatie in Servië ten aanzien van Rom-zigeuners, maakt zij geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die als bijlage aan het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat de algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2010 op zich niet van die aard is dat er sprake kan zijn van een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters problemen van familiale en sociale aard ressorteren niet onder voormeld artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder maakt verzoekster niet aannemelijk dat er in haar land van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster werkt in haar verzoekschrift niet op concrete wijze uit waarom zij zich zou kunnen beroepen op de subsidiaire beschermingsstatus. Het reëel risico moet immers *in concreto* worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

De beslissing steunt op deugdelijke en ter zake dienende overwegingen. Er wordt geen schending van de motiveringsplicht aangetoond.

De Raad merkt ten slotte op dat, - in de mate verzoekster een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen op basis van haar relatie met haar legaal in België verblijvende partner en kinderen- , in de beslissing wordt gewezen op de geëigende procedures zoals voorzien in de Vreemdelingenwet. In de nota met opmerkingen stelt verweerder terecht vast dat de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te worden gemachtigd omwille van humanitaire redenen. De Raad stelt vast dat verzoekster op geen enkele manier uiteenzet of verduidelijkt op welke wijze het legaal verblijf van haar partner en vader in België de motieven van de bestreden beslissing kan ombuigen.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. De bestreden beslissing is gesteund op afdoende gronden die de Raad beaamt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN